

Aleksandra Cofta-Broniewska

Inowrocław, woj. bydgoskie.
Stanowisko 95

Informator Archeologiczny : badania 17, 121-122

1983

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

znaleziono: fragmenty ościareków Skeakloh, żywą kościenną, duży nóż stalowy, zapiskę stalową drugiej serii VI grupy Almgrena i przęśliki gliniane.

Materiał znajduje się w Katedrze Archeologii UMCS.

Badania będą kontynuowane.

GRZYBNICA, gm. Manowo
woj. kossalińskie

wojewódzki Konserwator Zabytków
w Koszalinie

Badania prowadził mgr Szymard Woźniakiewicz. Finansował MKZ w Koszalinie. Dziesiąty sezon badań. Omentaryzacja kultury wielbarskiej ze starszego okresu rzymskiego. Rezerwat zabytków archeologicznych "Kęgi Kamienne"

Odkryto dalszych 10 grobów, w tym 4 szkieletowe i 6 ościopalnych - jemowych. Wśród grobów ościopalnych uwagę zwraca grób nr 65 otoczony rowkiem popiołu o średnicy ok. 10 m. Jest to trzeci grób tego typu na omentaryzacji /groby nr 23 i 45/. Ostere groby posiadały nagrobne konstrukcje kamienną kolistego kształtu. Groby szkieletowe nr 56-58 miały nagrobne bruki otoczone nieco oddaloną wieńcem kamieni o średnicy od 8 do 14 m. Grób ościopalny nr 59 był otoczony wieńcem kamieni o średnicy 7 m. Odkryte groby pochodzą z faz B2 i B2/04.

Na szczególną uwagę zasługuje grób nr 58, który był wyposażony w kolce 47 paciorków szkieletowych i 8 bursztynowych spiętych klamerką odmiany C z zachowanym fragmentem wędzianego sznurka /szczególnie efektowne są paciorki mosaikowe - m.in. zdobione szachownicą/ i trzy zapinki. Jedną z nich jest miejscowa /A.V.148/, zaś dwie pozostałe są importowane. Są to fibule silnie profilewane, dwuczęściowe, z facetowaną główką i trapezową nóżką zdobioną prąkrawczymi ostrolukami. Te panednie zapinki na północ od środkowego Dunaju - jak dotąd - znane są tylko ze Słowacji /1 egz./, Dolnej Austrii /1 egz./, Moraw /3 egz./ i Czech /1 egz./.

Zbadane konstrukcje nagrobne zostały zrekonstruowane i powiększono rezerwat zabytków.

Badania będą kontynuowane.

HLAWOZA, gm. Senek
woj. kroszonińskie
Stanowisko 1

patrz okres halstański

HEMBIESZÓW-PODGÓRZE
woj. zamojskie
Stanowisko 1A

patrz neolit

INOWROCLAW
woj. bydgoskie
Stanowisko 95

Uniwersytet im. Adama Mickiewicza
Instytut Prahistorii
Zespół Badań Kujaw
w Poznaniu

Badania prowadził zespół pod kierownictwem doc.dr habilit. Aleksandry Cofta-Broniewskiej. Finansował Uniwersytet Jagielloński w ramach programu R III 6. Siódmy sezon badań. Osada kultury łutyckiej, osada kultury przeworskiej.

Zamierzaniem badań było ujawnienie kontekstu dla kilku zarysowujących się regularnych układów przestrzennych złożonych z obiektów mieszkalnych i gospodarczych.

Powierzchnia wykopów, użytkowanych z kierunku wschód i południe od przestrzeni badanej uprzednio wyniosła 1805 m². Zarejestrowano ponad 500 obiektów, w tym:

- 35 obiektów kultury łuszyckiej /11 jam, 24 dołki postępowe/ oraz mniej licznych w tej strefie stanowiska,
 - ponad 410 obiektów reprezentujących osadnictwo kultury przeworskiej z okresów późnołateńskiego i północno-wschodniego. Z wcześniejszego późnołateńskiego etapu zasiedlenie odznacza "miniaturowe" sanktuarium /analogia do badanego w 1979 roku/ złożone z kilku elementów: płytkiego, nieokowatego zagłębienia o rozmiarach ok. 300 x 250 cm, 4 pochówków zwierzęcych i 2 palenisk,
- Obiekty stadium północno-wschodniego są zróżnicowane funkcjonalnie:
- 13 półziemiankowych budowli mieszkalnych o różnej konstrukcji i parametrach wielkościowych
 - ponad 20 obiektów o charakterze gospodarczo-magazyńowym i produkcyjnym /paleniska, wędzarnie, piwnice, studnia/ oraz kolejna stodoła - spichlerz /budowla ziemna na planie trapezu o wymiarach 600/500 x 320 cm/, 2 obiekty służące do suszenia zboża, znane w literaturze etnograficznej pod nazwą osied,
 - ok. 360 dołków postępowych tworzących często regularne układy - pozostałości budowli ziemnych.
- Wymienione obiekty stanowią uzupełnienie dla wspomnianych 3 rozległych przestrzennie układów osadniczych typu osiedla - okolicowego.
- W materiale źródłowym występująca w znacznie mniejszej, niż w latach poprzednich ilości poza ceramiką i kośćmi na uwagę zasługują: grudki bursztynu, kilka grzebień trójwarstwowych, fragmenty naczyń importowanych i typu "Krausengefässe" oraz klanerka sznawata.
- Materiały przechowywane będą w Instytucie Prahistorii UAM.
- Badania będą kontynuowane.

INOWROCŁAW
woj. bydgoskie
Stacjonalne 100

Uniwersytet im. Adama Mickiewicza
Instytut Prahistorii
w Poznaniu

Badania prowadził zespół pod kierownictwem
doc.dr. habil. Aleksandry Cofta-Broniewskiej. Finansował
Urząd Wojewódzki w Bydgoszczy. Trzeci sezon badań.
Osada kultury przeworskiej.

Kontynuowano rozpoznawanie osiedla i zbadano powierzchnię ok. 520 m². W jej obrębie odkryto 2 budynki półziemiankowe, 2 paleniska oraz kilka dołków postępowych. Obie półziemianki zagłębione były stosunkowo płytko w warstwę próchniczą, skutkiem czego zachowały się tylko ich dolne partie. Półziemianka oznaczona nr 33 składała się z 3 osłonek, wewnątrz poza paleniskiem wystąpiło - w różnym stanie zachowania - kilka pochówków zwierzęcych /psy?/.

W materiale źródłowym poza ceramiką i kośćmi zarejestrowano m.in. fragment przedmiotu z blachy brązowej zdobiony smażką, fragment grzebieńca rogowego trójwarstwowego i grudki bursztynu. Materiały przechowywane będą w Instytucie Prahistorii UAM.

Planowana jest kontynuacja badań.

JAKUSZOWICE, gm. Kazimierza Wielka
woj. kieleckie
Stanowisko 2

Uniwersytet Jagielloński
Instytut Archeologii

Badania prowadził prof. dr. habil. Kazimierz Godłowski.
Finansował WDAK w Kielcach i UW. Drugi sezon badań.
Osada kultury trójmiejskiej i przeworskiej. Ślady osadnictwa wczesnośredniowiecznego i średniowiecznego.

Przebadano całkowicie obszar 50 m², na którym ekplorację rozpoczęto w r. 1982 oraz rozpoczęto badania dalszych 100 m², na którym ze względu na grubość nawarstwień nie osiągnięto końca. W przebadanej całkowicie partii wykopu grubość warstwy kulturowej wynosi ok. 2 m, a poza nią występują obiekty sięgające do głębokości przeszło 3 m. Stwierdzono występowanie regularnej